

Cổ tích của Lọ Lem

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Khi xưa còn bé, những năm tháng tuổi thơ lớn lên với những câu chuyện cổ tích mà bà hay kể. Giờ đây cho dù đã lớn, nhưng hình ảnh những nàng công chúa, những chàng hoàng tử khi xưa luôn gắn liền với những hồi ức chẳng thể nào quên, nơi ấy có những giấc mơ đã cùng ta lớn lên như thế.

1. Nhi:

Bạn bè vẫn hay trêu Nhi là một sách vì ngoài giờ học thì thời gian của Nhi chủ yếu là lang thang trong những hiệu sách, chọn cho mình một cuốn sách thật hay và an tọa ở một chỗ ngồi quen thuộc. Chẳng biết tự khi nào Cà phê sách đã trở thành một điểm đến thân quen, nơi Nhi có thể tìm một chút bình yên giữa bao ồn ào và vồn vã của Hà Nội, đưa Nhi vào một thế giới khác đi với những nhân vật chưa từng gặp gỡ nhưng ngỡ như một khoảnh khắc nào đó đã đi ngang qua cuộc đời mình.

Lên đại học, giữa một lớp có đến năm chục người đến từ khắp các vùng miền, Nhi không nằm trong số những thiên tài học giỏi được bạn bè ngưỡng mộ cũng chẳng nằm trong top chuyên nghịch ngợm quậy phá tạo tiếng cười cho mọi người. Nhi chỉ là một thành viên với một học lực tầm tầm và một khuôn mặt mà đôi khi lướt qua có lẽ cũng chẳng để lại nhiều ấn tượng. Có những bạn bè mới thấy Nhi khó gần nhưng chỉ khi ở cạnh lũ bạn thân nghịch ngợm Nhi mới thể hiện rõ sự láu lỉnh và hài hước. Cho dù vậy vẫn có những thói quen Nhi chỉ muốn giữ cho riêng mình, như những sáng mùa đông thật sớm, chọn cho mình một chiếc khăn thật đẹp và lang thang khắp các con phố, qua Hồ Hồ phủ bởi những làn sương mờ ảo. Khi ấy Hà Nội chẳng còn những ồn ào và vồn vã thường ngày, tất cả bỗng trở nên thật yên bình và dễ chịu. Hay những ngày tháng ba mưa phùn được đi dạo dưới những tán cây hoa sữa phủ một màu trắng xóa. Nhi đã vô tình phát hiện ra loài hoa ấy trong một lần đi dạo, nhìn từ xa những bông hoa sữa li ti phủ trắng cành. Hoa chóng nở nhưng cũng thật chóng tàn, có khi chỉ qua một đêm mưa những bông hoa đã phủ trắng cả đường phố nhưng có lẽ cũng vì vẻ đẹp chỉ trong khoảnh khắc ấy mà người ta càng thêm trân trọng vẻ đẹp của nó hơn.

Mới vào đại học hầu như đứa nào cũng chọn cho mình một câu lạc bộ yêu thích để tham gia, có đứa còn tham gia phòng văn mấy câu lạc bộ để lấy thêm kinh nghiệm. Nhi vốn chẳng hợp với những hoạt động ồn ào và sôi nổi nên chỉ đứng ngoài và lắng nghe câu chuyện của các bạn mỗi khi đi phòng văn. Nhưng Nhi đã hoàn toàn thay đổi khi được nghe về Ban phát thanh và tuyên truyền trong một buổi học chính trị đầu khóa. Chẳng hiểu sao Nhi lại có ấn tượng mạnh mẽ với gia đình Ban phát thanh đến thế, có lẽ vì Nhi sở thích viết văn và đọc sách khiến Nhi mong muốn gắn bó với vai trò biên tập viên, có lẽ

vì Nhi yêu màu áo tím thủy chung của gia đình ấy, hay có lẽ vì hoạt động của Ban vốn không thiên về bề nổi như các Tổ đội khác nhưng lại là nơi bắc cây cầu giao lưu và tình cảm giữa các bạn sinh viên. Lí do thì nhiều lắm nhưng Nhi lại chẳng thể nghĩ rằng cây cầu tình cảm ấy có khi lại viết nên câu chuyện của chính mình.

Radio số 1: Kí ức mưa

“.....Chẳng phải vô tình em nhớ những cơn mưa. Nơi ấy có một miền kí ức anh đợi em sau giờ tan học, chúng ta hay đi dạo trên những con đường thân quen. Cho dù anh hay trêu em trẻ con khi thích những cơn mưa phùn ướt át nhưng trong kí ức của em luôn đọng lại nụ cười thật hiền của anh dưới cơn mưa. Giờ thì anh đã cách xa đến nửa vòng trái đất, có lẽ ở nơi ấy sẽ chẳng có những cơn mưa phùn. Em vẫn giữ thói quen đi dạo dưới mưa, dù chỉ có một mình nhưng chẳng bao giờ có cảm giác cô đơn. Vì mưa đánh thức trong em những miền kí ức.....về tuổi thơ, về anh, về em....”

Nhi đã dần quen với công việc mới, quen với một góc nhỏ để viết nên những tâm sự của mình, về mưa, về Cà phê sách, về hình bóng một chàng trai luôn xuất hiện trong blog radio nhưng chưa bao giờ xuất hiện ngoài đời thực. Dường như việc chọn những lời tâm sự thật dễ thương, những bài hát hay nhất và những cảm xúc được chia sẻ trên blog radio đã trở thành một thói quen mà Nhi luôn chờ đợi mỗi tuần. Cho dù công việc của Nhi luôn luôn lặng lẽ đứng sau để bắc những nhịp cầu yêu thương giữa những trái tim nhưng Nhi thấy nó thật nhiều ý nghĩa, vì nó giúp Nhi tìm về với một chốn thật bình yên.

Và trong những khán giả của chương trình thì cậu ấy là một người thật đặc biệt. Có lẽ vì cậu ấy luôn là một trong số những người đầu tiên nghe những chương trình của Nhi, có lẽ vì những comment của cậu ấy khiến Nhi tìm thấy một người thực sự hiểu những tâm sự của mình, hay có lẽ chỉ đơn giản vì ngay từ đầu Nhi đã có ấn tượng với cậu ấy, một ấn tượng thật chẳng dễ gọi tên.

Chẳng biết tự khi nào, Nhi đã quen với việc lên trang cá nhân của cậu ấy, ban đầu là vì tò mò muốn biết “khán giả trung thành” của mình là ai, lâu dần nó đã trở thành một thói quen lúc nào chẳng rõ. Có lẽ bởi vì Nhi tò mò về thế giới của Nguyên, về những hoạt động tình nguyện đầy sôi nổi, về những tiết mục âm nhạc, những trò chơi mà cậu ấy tham gia cùng đội. Thế giới của cậu

ấy luôn ngập tràn năng lượng và đầy những sắc màu như thế, nó khác xa với thế giới vốn êm đềm và tĩnh lặng của Nhi. Nhưng cũng có đôi khi Nhi bắt gặp giữa cuộc sống đầy sôi nổi ấy là một Nguyên thật khác đi, một người con trai với phút giây lặng lẽ bên cây đàn ghita, với những status về một chiều mưa, về một sáng mùa đông yên ả đạp xe lòng vòng các con phố. Cho dù có lẽ chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên nhưng nó luôn khiến Nhi thấy vui vui mỗi khi đọc status của Nguyên, khiến cậu ấy-một chàng trai xa lạ bỗng trở nên thật gần.

2. Nguyên:

Tôi vô tình biết đến trang Quà tặng âm nhạc của trường khi một người bạn nói chuyện về nó. Ban đầu chỉ là tò mò nghe thử và thực sự sau đó tôi đã bị cuốn hút. Những bản nhạc chứa đựng những thông điệp mà người tặng muốn gửi đến những người thân yêu, những lời tâm sự hết sức dễ thương nhưng có lẽ đặc biệt nhất là những số blog radio đầy cảm xúc. Chẳng biết tự khi nào thói quen vào mỗi tối thứ tư hàng tuần của tôi luôn là bật lap lên và lắng nghe tâm sự của một ai đó chẳng phải mình, nhưng dường như tôi luôn thấy thấp thoáng hình bóng mình trong đó. Những điều vốn dĩ tôi chỉ giữ cho riêng mình, những suy nghĩ khác với vẻ bề ngoài mà tôi thường thể hiện. Lắng nghe về mưa, về một chiều đi dạo trên những con phố dưới tán hoa sữa, về thói quen đạp xe lòng vòng khắp những con phố vào những sáng mùa đông yên ả và về Cà phê sách nơi mà tôi chưa từng đến.....

3. Nhi:

Lần đầu tiên Nhi gặp cậu ấy trong một lần họp Hội sinh viên. Thật chẳng khó để nhận ra cậu ấy, vẫn dáng người cao cao và nụ cười khoe chiếc răng khểnh đáng yêu, chỉ khác là trông cậu ấy còn thu hút hơn khi khoác trên mình chiếc áo xanh tình nguyện. Nhi đã chẳng tiến lại làm quen, chỉ thi thoảng đưa mắt nhìn về cậu ấy, đơn giản cậu ấy chẳng thể biết Nhi là ai cho dù có thường xuyên lắng nghe chương trình của Nhi đi nữa. Một lần, hai lần rồi ba lần....những lần họp hội sinh viên Nhi đều xung phong đi, chỉ để có lí do gặp lại cậu ấy, để nhìn thấy gương mặt thân quen với nụ cười thật ấm áp. Cho đến một ngày cậu ấy đến họp muộn và ngồi vào chỗ bên cạnh Nhi còn trống. Cả hai chỉ kịp nói với nhau vài câu chào hỏi trước khi Nguyên lên báo cáo về tình hình hoạt động của đội tình nguyện trong thời gian qua. Nhưng chỉ riêng điều đó cũng đủ làm Nhi vui cả ngày hôm ấy, để nuôi lớn thêm trong Nhi cái hi vọng vốn rất mong manh....

“Có ngốc không khi dành tình cảm cho một người có lẽ chẳng hề biết mình là ai?” Không biết đã bao lần Nhi bắt đầu viết nhật kí bằng câu hỏi ấy, những trang nhật kí xoay quanh câu chuyện về một chàng trai. Từng ngày từng ngày những trang viết xuất hiện nhiều hơn cái tên Nguyên và từng ngày Nhi vẫn chờ đợi, chờ đợi cho đến một ngày tình cảm ấy đủ lớn....

Và trong một số blog radio Nhi đã viết về chính mình trong đó, viết về câu chuyện của một cô gái dành rất nhiều tình cảm cho một chàng trai dù chàng trai ấy không hề hay biết. Câu chuyện kết thúc khi cô gái bày tỏ hết tình cảm của mình và món quà âm nhạc dành tặng là bài hát “Mình yêu nhau đi”. Uhm “hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi.....” lời bày tỏ của cô gái thật dễ thương và tự nhiên như thế.

Nhi biết cậu ấy sẽ nghe nó, cho dù không biết món quà âm nhạc đó dành tặng cho chính mình. Nhi ước gì mình có đủ dũng cảm như cô gái ấy, đủ dũng cảm để bước tới nói hết tình cảm của mình cho dù có lẽ cậu ấy sẽ ngạc nhiên lắm về một cô gái mà mình không hề quen.

4. Nguyên:

Tôi luôn ấn tượng với những chia sẻ của cô gái ấy, phải, là một cô gái vì trong những trang viết luôn xuất hiện hình bóng của một chàng trai, cho dù có lần cô ấy đã tiết lộ mong muốn một ngày chàng trai ấy có thể đã bước ra từ những trang viết, chờ đợi một ngày định mệnh bước về phía mình. Tôi đã chẳng có ý định tìm hiểu đó là ai, cho dù đôi khi cũng tò mò về chủ nhân của những blogradio ấy. Cho đến một ngày....khi tôi nói về chương trình Quà tặng âm nhạc, một cô bạn trong Ban phát thanh đã nói về cô ấy. Uhm tôi đã chẳng thể ngờ đó chính là cô gái mà tôi đã có lần trò chuyện trong một buổi họp Hội sinh viên, có lẽ khi tạo ra thế giới này Thượng đế luôn ẩn giấu trong nó thật nhiều sự tình cờ.

5. Nhi:

Khi tạo ra thế giới này Thượng đế luôn ẩn giấu trong nó thật nhiều sự tình cờ, Nhi đã chẳng tin cho đến một ngày khi check mail của Quà tặng âm nhạc và nhận được một yêu cầu hết sức đặc biệt, một lá thư mà Nhi chẳng bao giờ có thể nghĩ tới :

“Gửi một người bạn đặc biệt,

Có thể coi đây là một món quà âm nhạc thật đặc biệt được không khi người mà tớ dành tặng lại chính là cậu, chủ nhân của những số blogradio. Có thể nói tớ là một “khán giả trung thành” thường xuyên theo dõi những số quà tặng âm nhạc của cậu và những blogradio đã mang lại cho tớ thật nhiều cảm xúc chẳng dễ gọi tên. “Có ngốc không khi dành tình cảm cho một người có lẽ chẳng hề biết mình là ai?” Tớ nhớ trong một yêu cầu âm nhạc có một cô gái đã tự hỏi chàng trai mà mình dành rất nhiều tình cảm một câu hỏi ngô nghê như thế. Tớ thì chẳng nghĩ là ngốc đâu vì tại sao cứ luôn phải tìm một lí do cho việc mình yêu quý một ai đó. Cũng như tình cảm mà tớ dành cho cậu, một cô gái có lẽ chẳng hề biết tớ là ai. Nhưng thay vì băn khoăn tại sao chúng ta không dang rộng vòng tay để đón chào những điều kì diệu của cuộc sống. Nếu cậu cũng cảm thấy điều đó thì một ngày nào đó sớm thôi hẹn gặp cậu tại Cà phê sách...”

Radio số n “Âm nhạc qua những câu chuyện cổ tích”

Các bạn khán giả thân mến,

“Khi xưa còn bé, những năm tháng tuổi thơ lớn lên với những câu chuyện cổ tích mà bà hay kể. Giờ đây cho dù đã lớn, nhưng hình ảnh những nàng công chúa, những chàng hoàng tử khi xưa luôn gắn liền với những hồi ức chẳng thể nào quên, nơi ấy có những giấc mơ đã cùng ta lớn lên như thế. Thế giới cổ tích cho dù chẳng có thật nhưng nó giúp ta yêu thêm cuộc sống này. Cũng giống như cô bé Lọ Lem dù sinh ra đã chẳng phải một nàng công chúa nhưng cũng sẽ tìm được một chàng hoàng tử cho riêng mình.....”